

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 32146-10-20 טו דו איט שישים דקות שווק באינטרנט בע"מ נ' ברבור

לפני כבוד הרשמת בכירה ורדה שוורץ

התובעת: טו דו איט שישים דקות שווק באינטרנט בע"מ

נגד

הנתבע: תום ברבור

ב"כ התובעת: עו"ד מתן לקר
ב"כ הנתבע: עו"ד אלעד אביטן

פסק דין

1. תביעה זו על סך 50,000 ₪ הוגשה על ידי התובעת בעקבות פרסום של הנתבע בניגוד להוראות איסור לשון הרע התשכ"ה-1965 (להלן: "החוק").

לטענת התובעת לאחר פירסום קמפיין שעשתה בפייסבוק ביום 19.9.2020 המפרסם את אחד מקורסי הדגל שלה, למחרת הגיב הנתבע לקמפיין וכתב: "די כבר יא גנבים נוכלים אתם עושים ילדים קטנים".

התובעת פנתה לנתבע בבקשה למחוק את תגובותיו, אך הלה סירב למחוק. הנתבע הוסיף וכתב מספר תגובות: "אתם גנבים אתם לא יכולים להכחיש את זה, אתם מתנהלים לפי תבנית ספציפית ואני מכיר אותה".

חרף העובדה שהתבקש מספר פעמים למחוק את תגובתו, המשיך הנתבע להשמיץ תוך שהוא פונה ללקוחה פוטנציאלית "הם נוכלים וזה תרמית פירמידה" ו-"עובדים עליה". לפיכך, טוענת התובעת, פרסום הפוסטים והתגובות על ידי הנתבע, יש בהם כדי לבזות את התובעת בפרהסיה וכן לגרום לתובעת נזק תדמיתי קשה ביותר ומכאן יש בתגובותיו של הנתבע הפרה של החוק.

2. הנתבע הגיש כתב הגנה וטען כי חלק מפעילות הנתבע ברשתות החברתיות היא מניעת תרמיות ברשת כדי ניצול אנשים תמימים. בין הקבוצות הבולטות בהן פועל הנתבע ניתן למצוא את "הקבוצה של עוצרים את הנוכלות של הפירמידות" אשר מטרתה היא בהנגשת המידע על מעשי נוכלות קיימים וניסיון זיהוי ואיתור מעשה נוכלות בזמן אמיתי וזאת לאחר שהנתבע "נפל" גם הוא בפח כתוצאה מפעילות פסולה מעין זו לטענתו.

לגופו של עניין, טען הנתבע, כי ביום 19.9.2020 הופיע בדף הפייסבוק של הנתבע פרסום התובעת אשר הזדהה בשם דיגיטל בלוקס. הנתבע אשר נחשף זה לא מכבר לדיון בנוגע לחברה זו בפייסבוק, הביע את דעתו בתגובת במסגרת הדיון שנוצר בנוגע להתנהלות החברה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 32146-10-20 טו דו איט שישים דקות שווק באינטרנט בע"מ נ' ברבור

לטענתו, אף אם עולה תגובת זו לכדי פרסום לשון הרע, הרי שעומדות לו ההגנות אמת בפרסום ותום הלב המנויות בסעיפים 14,15 לחוק.

עוד טען הנתבע כי בית המשפט לא ייתן סעד לתובע המסתיר מבית המשפט עובדות מהותיות. כך שבמקרה דנן בחרה התובעת להחסיר באופן שיטתי תכתובות בינה לבין הנתבע שאינם נוחים לה וחמור מכך אף ייתכן שערכה גרפית תכתובות אשר הגישה בכתב טענותיה. בנוסף טען הנתבע כי התובעת הגישה תביעה זו בחוסר תום לב מובהק ובהיעדר ניקיון כפיים, וכי בניגוד לטענתה כי היא בעלת וותק של 10 שנים בלימוד ושיווק דיגיטלי, הרי ממידע מודיעיני עסקי עולה כי החברה נרשמה ברשם החברות רק ביום 26.9.17.

3. הנתבע הגיש כתב תביעה שכנגד בסך 50,000 ₪ בטענה כי מר רועי שרגוצקי, בעליה של התובעת, פרסם אף הוא תגובות רבות וביניהם תגובות המהווה לשון הרע כאשר קרא לו "עברין". בכתב ההגנה שכנגד טענה התובעת כי התגובות חוסה תחת הגנת אמת הדיבר ותום הלב כאשר כוונת נציג התובעת הייתה לעבירה המוגדרת בחוק בלבד.

4. דיון והכרעה:

בע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ מיום 4.3.04 נקבע כי החוק נועד להוות: "איזון עדין בין זכויות אדם מרכזיות במשטר דמוקרטי: זכות היסוד לשם טוב, מזה, וזכות היסוד לחופש הביטוי".

ולכן: "באופן כללי, יש לברר אם הביטוי הינו משפיל, פוגע או מבזה, בהתאם לסטנדרט אובייקטיבי של האדם הסביר".

פסק הדין מונה ארבעה שלבים בבירור תביעה בלשון הרע: "בשלב הראשון יש לשלוף מתוך הביטוי את המשמעות העולה ממנו לפי אמות המידה המקובלות על האדם הסביר. בשלב השני יש לברר, בהתאם לתכלית החוק לאיזונים חוקתיים, אם מדובר בביטוי אשר החוק מטיל חבות בגינו. בשלב השלישי, בהנחה שהתקיים השלב השני, יש לברר אם עומדת למפרסם אחת ההגנות המנויות בסעיפים 13-15 לחוק. השלב האחרון הוא שלב הפיצויים".

התשתית העובדתית הרלוונטית בענייננו שאינה שנויה במחלוקת היא כי בתגובה למסע פרסום ממומן של התובעת בפייסבוק, בו פרסמה את שירותיה בדמות קורס לימוד כיצד לייצר הכנסות באינטרנט (נספח 1 לכתב התביעה), פרסם הנתבע תגובת אשר לשונה: "די כבר יא גנבים נוכלים אתם עושקים ילדים קטנים". בהמשך אף ציין "אתם גנבים אתם לא יכולים להכחיש את זה, אתם מתנהלים לפי תבנית ספציפית ואני מכיר אותה".

הנתבע לא הסתפק בזה ואף הגיב לתגובת של לקוחה פוטנציאלית במילים: "הם נוכלים וזה תרמית פירמידה" ו-"עובדים עליה".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 32146-10-20 טו דו איט שישים דקות שווק באינטרנט בע"מ נ' ברבור

5. השאלה האם כינוי התובעת כ"גנבים, נוכלים ועושים ילדים קטנים" ו"גנבים אתם ומתנהלים לפי תבנית ספציפית" הם משפילות פוגעות ומבזות בהתאם לסטנדרד אובייקטיבי של האדם הסביר ועל פי אמות המידה המקובלות עליו.

בע"א 1104/00 דוד אפל נ' איילה חסון, מיום 10.2.02 נקבע:

"המבחן בעניין זה הוא אובייקטיבי: מהו המובן שהאדם הסביר והרגיל היה מייחס לפרסום, ואם היה באותו מובן כדי לפגוע בשמו הטוב של התובע. בהתאם לכך, אין חשיבות לכוונת המפרסם או לדרך שבה הובן הפרסום על-ידי הטוען לפגיעה בו... על-מנת לקבוע את משמעותו הפשוטה או המשתמעת של פרסום בעיני האדם הסביר והרגיל, יש לתת את הדעת על ההקשר שבו הובאו הדברים הנטענים להיות לשון הרע."

המילים "גנבים", "נוכלים" ו"עושים" כאשר הם נאמרים בהקשר לשיווק מוצר מתפרשים מיד כהוצאת כספים מבלי שתינתן תמורה נאותה בגינם.

כאשר אדם או גוף מפרסמים את מרכולתם ברשת חברתית הם משלמים במיטב כספם על מנת לאפשר פרסום זה כפי שנעשה בכל דרך פרסום אחרת בעיתונות הכתובה או בטלוויזיה ובקולנוע.

ההבדל היחיד בין פרסום בדרך זו לבין כל דרך אחרת היא כי היא מאפשרת במה לתגובות כאשר בידיעת המפרסם כי אין כל סינון לתגובות אלה ואין דרך להבטיח כי התגובות תהינה חיוביות או שליליות כך שהמפרסם נוטל סיכון ידוע מראש.

יחד עם זאת, רשאי המפרסם את מרכולתו להניח כי התגובות תינתנה בכנות ועל פי ניסיון אותו מגיב עם המוצר הנמכר. אין בדרך פרסום זו ברשת חברתית כדי לאפשר את הקלות הבלתי נסבלת של הידיים על המקלדת לשלוח תגובות אשר אף המקליד יודע כי הן מתפרסמות לעיני כל ויש בתוכן כדי להשפיע על החוזים בהן ובכך לטרפד את מסע הפרסום של המוצר המוצע למכירה.

כך אף המילים "הם נוכלים וזה תרמית פירמידה" ו-"עובדים עליה" כפי שפרסם הנתבע לעיניה של לקוחה פוטנציאלית.

אין ספק כי יש בתוכן הפרסום כדי להרתיע כל אדם מלנסות ולרכוש את המוצר המוצע.

זו אף הייתה מטרתו של הנתבע כפי שהודה כבר בכתב הגנתו (סעיף 12 בכתב ההגנה) כי הינו פעיל ברשתות החברתיות למניעת תרמיות ברשת וניצול אנשים תמימים.

כאשר נשאל כיצד הוא פועל ברשתות החברתיות ענה: "בתגובות, וברמה מאוד מועטה." (עמ' 38 בפרוטוקול שורות 29-31).

6. הנתבע טען להגנות הקבועות בסעיפים 14 ו 15 לחוק.

סעיף 14 לחוק דן בהגנת אמת הדיבור ועניין לציבור.

כאשר נשאל הנתבע בחקירתו הנגדית כיצד הבין כי מדובר בתרמית ובניצול של אנשים תמימים ענה: "לפי דעתי, לפי, חקרתי את זה את הדברים האלה המון המון המון... חברות, חברות בסגנון הזה שמתעסקות בשיווק... שיווק אינטרנטי" (עמ' 39 בפרוטוקול שורות 25-31) "לפי דעתי ממה שאני ראיתי וחקרתי... זה חברות שמתנהלות בצורה מאוד מאוד דומה כמו שאמרתי לפני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 32146-10-20 טו דו איט שישים דקות שווק באינטרנט בע"מ נ' ברבור

זה...הפוסטים שלהם מאוד מאוד דומים, הם מדברים על אותו דבר, בואו לעשות כסף לעשות הרבה כסף ואני אתן לכם קליקים של דרופ שיפינג וכאלה" (עמ' 40 בפרוטוקול שורות 1-12).
 "קראתי הרבה מהפוסטים שלהם והבנתי במה הם מתעסקים באופן כללי והם כן מתנהגים באופן כמו ש, כמו שהמון חברות אחרות גם כאילו באותו, אותו צורה בדיוק..." (עמ' 36 בפרוטוקול שורות 26-31).

הנתבע אף הסביר מדוע הינו עוסק בכך :
 "שוב זה נושא שבשבילי הוא רגיש כי באמת כשהייתי קטן אז אני כן נפלתי לדברים כאלה. זה כן כאילו משהו שמאוד, כאילו שמשפיע עלי כאילו מעצבן אותי..." (עמ' 40 בפרוטוקול שורות 21-23).

לא הובאה ראיה אחת לטענותיו אלו של הנתבע כך שעל פניו נראה כי דבריו נאמרו על בסיס השערה בלתי מבוססת עובדתית של הנתבע והנובעת מתחושה סובייקטיבית כתוצאה מאירוע טראומטי עלום שחוה הנתבע בעבר.
 לפיכך, דינה של טענת הנתבע לפיה הינו זכאי להגנת אמת דיבר – דחייה.

7. נותרה לדיון הגנת סעיף 15 בחוק – הבעת דעה בתום לב.
 בכתב ההגנה נטען כי תגובותיו של הנתבע ניתנו כהבעת דעה במסגרת דיון שנוצר בפרסום הממומן בנוגע להתנהלות התובעת.

סנהר מציין בספרו, (דיני לשון הרע", תשנ"ז, עמ' 310) כי "הגנת הבעת הדעה אינה מגינה על ייחוס שגוי של דעות לאדם אחר, אלא אם הייחוס עצמו נוסח כהבעת דעה".

בע"א (באר שבע) 1010/09 רחל פחימה נ' אורה דלילה מיום 26.10.09 הובאו לדיון המילים אשר פניהן עשויות להיחשב כגידופים הנאמרים לעיתים בעידנא דריתחא (אחת מהן הייתה "גנבת") :
 אין מקום למתן לגיטימציה לאמירות שכאלה גם אם החברה בה אנו חיים הופכת אותן לאמירות שבנורמה....באירוע שכאן, כפי שצינתי, לא מדובר רק בקללות וגידופים אלא גם באמירות עובדתיות הנוגעות לתפקידה של המערערת בעירייה, כמנהלת לשכתו של יו"ר ועד העובדים, שזכתה בתפקידה לאור התנהלות אישית פגומה. יש להפריד בין קללות וגידופים שהושמעו ע"י המשיבה לבין הקביעה העובדתית המהווה לשון הרע.

שמה הטוב של המערערת נפגע במקום עבודתה בנוכחות חבריה לעבודה, כשהאמירות הפוגעניות נאמרו במטרה לבזות ולהשפיל את המערערת, לפגוע בתדמיתה, ולהטיל ספק ביושרה המקצועי."
 כך אף ברע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר (פורסם בנבו, 12.11.06) בהקשר למילה "נאצי":

"מדובר בקביעה קצרה ונחרצת, בה מקופל כל הרע והשלילי שמגולם בכינוי "נאצי", לרבות התמיכה בהשמדת עם, ברצח המוניים חסר אבחנה. מהדברים שהטיח המשיב במערער לא ניתן ללמוד ולו במרומז על כך שדעתו שלו היא כי עמדותיו של המערער מקבילות או זהות לאלה של הנאצים. הוא קבע הדברים נחרצות, ברורות, באופן שאין זה בלתי סביר לקבוע כי הצופה הסביר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 32146-10-20 טו דו איט שישים דקות שווק באינטרנט בע"מ נ' ברבור

– לא כל שכן צופה שאינו מכיר את המערער ואת דעותיו – היה מבין את הדברים כקביעה עובדתית לפיה המשיב מחזיק באידיאולוגיה נאצית או באידיאולוגיה זהה לה.

הוא היה חופשי להשמיע דברים נוקבים, קשים, הוא אף היה יכול להבהיר מדוע לטעמו אין כל הבדל בין דרכו ומעשיו של המערער לבין מעשיהם של הנאצים, אולם כך לא נעשה (ראו והשוו: ע"א 698/77 ועדת עדת הספרדים בירושלים נ' ארנון, פ"ד לב (2) 183 (1978)). סיכומם של דברים, הגנת הבעת הדעה אינה עומדת למשיב מהטעם שאין בדברים הבעת דעה וככל שקיים בהם יסוד שכזה, הרי שהוא אינו מובחן מהיסוד העובדתי שבדברים. בנוסף, אין לראות בדברים משום ביקורת עניינית, גם אם חריפה, על המערער והתנהלותו אלא אמירות שמטרתן העיקרית לבזות את המערער ולהשפילו. איני רואה מדוע זה יפרש החוק את הגנתו על התבטאויות אלה, משאין בהן לקדם תכלית מהתכליות העומדות ביסודו של חופש הביטוי. משכך, אני סבורה כי יסוד הבעת הדעה אינו מתקיים בדברים שאמר המשיב ולפיכך איני רואה צורך להידרש ליתר יסודות ההגנה, ובפרט לחזקת תום הלב".

גם בעניינינו, מדובר בהטחת עובדות ללא כל הסבר ונימוק ולא ניתן לראות בהן הבעת דעה על המוצר המוצע למכירה – קורס לשיווק אינטרנטי העשוי להפיק הכנסות לנרשם לו. ניתן להבין מדבריו של הנתבע כי אין מדובר בקורס המעניק דבר מה לנרשם לו אלא בדרך להוציא כספים שלא כדין ובמיוחד מתמימים הנוטים, יותר מאחרים, ליתן אמון בפרסום כגון קטינים חסרי ניסיון חיים וידע. ראה גם ע"א 323/98 אריאל שרון נ' עוזי בנימין, נו(3) 245 שם נקבע:

"ככלל, יכול פרסום להיחשב כהבעת דעה אם דברי המפרסם נוסחו בו כהבעת דעה; אם צוינו על-ידיו עובדות האמת שעליהן סמך את דעתו; אם הקפיד להבחין בין העובדות לבין דעתו ואם קיימת זיקה סבירה בין עובדות האמת לבין הדעה שגיבש על יסודן".

כל הקורא את דבריו של הנתבע יסיק מדבריו כי בידיו מידע אמיתי על התובעת והתנהלותה ובכך פוגע בשמה הטוב של התובעת ובמוניטין שלה ולפיכך, לא ניתן לראות בכך הבעת דיעה כללית אלא ספציפית על התובעת ובוודאי שאין בו דיון לגיטימי, כטענת הנתבע, על כדאיות למידת השיווק באינטרנט באמצעות תשלום על קורסים.

מאחר ודבריו של הנתבע לא נשענו על בסיס עובדתי כלשהוא בנוגע לתובעת אלא על הסקת מסקנות הרי לו היה מנסח את דבריו כהבעת דעה תוך ציון עובדות אמת וכיצד הגיע למסקנותיו אלו – רק כך היה ניתן לראות בפרסום כהבעת דעה.

בכך מתגשמים דברי החכם באדם: "מוות וחיים ביד הלשון" (משלי י"ח פסוק כ"א).

8. נותרה לדיון שאלת גובה הפיצוי.

ברע"א 4740/00 לימור אמר נ' אורנה יוסף, מיום 14/08/01 נקבע:

"הפיצוי התרופתי בגין לשון הרע נועד להשיג שלושה יעדים: לעודד את רוחו של הניזוק שנפגעה בגין לשון הרע; לתקן את הנזק לשמו הטוב; למרק את זכותו לשם הטוב שנפגעה בגין לשון הרע. לשם השגתן של מטרות תרופתיות אלה אין להסתפק בפיצוי סמלי, אך גם אין להטיל פיצויים העולים על שיעור הנזק שנגרם. הפיצוי התרופתי לא נועד אך להצהיר על הפגיעה. הוא גם לא נועד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 32146-10-20 טו דו איט שישים דקות שווק באינטרנט בע"מ נ' ברבור

להעשיר את הנפגע. ...הבחינה היא אינדיווידואלית. אין לקבוע "תעריפים". בכל מקרה יש להתחשב בטיב הפרסום, בהיקפו, באמינותו, במידת פגיעתו ובהתנהגות הצדדים. העובדות הרלוונטיות בעניין זה הן כי הפרסום נמחק על ידי התובעת 24 שעות לאחר העלאתו באוויר והנתבע לא התנצל ולא חזר בו מדבריו עד להגשת התביעה כנגדו. לטענת הנתבע נאמרו הדברים תוך התגרות מכוונת של הנתבעת ונציגיה כדי ליצור ויכוח ובכך להעצים ולנפח את תביעתה כנגד הנתבע. עוד טען הנתבע כי התובעת העצימה בעצמה את הנזק כאשר שיתפה פוסט בפייסבוק שפרסם הנתבע ביום 17.12.2020, בקבוצה ובו ביקש מנתבעים או נוספים או אנשים שנפגעו מהתובעת ליצור עמו קשר בפרטי וכך גרמה להגדלת החשיפה במקום להקטינה. היה על התובעת, טוען הנתבע, למחוק מיד את התגובות של הנתבע ובכך להקטין את הנזק. רק עם קבלת כתב התביעה דנן, פנה הנתבע וביקש להתנצל כשהוא מציע לפעול עבור התובעת ברחבי הרשת האינטרנט ככל שיתבקש. הצעות אלו לא זכו למענה מצד התובעת. לבסוף טען הנתבע, תוך שהגיש תביעה שכנגד, לפיה במסגרת הדיון שהתפתח בגין הפוסט שפרסם הנתבע אמר רועי שרגוצקי, בעליה של התובעת, לאחת ממשתתפות הדיון: "מצחיק שאני כוחני, את מגנה על עברייני ואני כוחני, נו באמת. מזל שעוד אנשים קוראים את זה". בכתב ההגנה שכנגד טענה התובעת כי רק לאחר הגשת התביעה פרסם הנתבע את הפוסט בקבוצה בת כ-10,500 חברים, אליה הצטרף באותה עת, במטרה להמשיך ולפגוע בשמה הטוב של התובעת וליצור קנוניה כנגדה. האמירה המיוחסת לה הייתה כללית ונאמרה בתום לב אמיתי ובבחינת אמת הדיבר ולהגן על שמה הטוב של התובעת.

9. ראשית יאמר כי שאלת הנזק והשפעת הפרסום בפועל אינה רלוונטית. החוק אוסר פרסום לשון הרע מבלי שמידת ההשפעה בפועל והיקפה על הציבור המעיין בפרסום – יהוו תנאי לחיוב בפיצוי. החוק מבקש להרתיע את אלו שידם קלה על המקלדת ומפרסמים מידע מאשים בעבירה מעבירות בספר החוקים, יהא היקף הפרסום והשפעתו אשר יהא.

אופן הפרסום יכול להשפיע על סכום הפיצוי ככל שמדובר בסוג פרסום שהציבור מייחס לו משקל נמוך יותר אך אין הפרסום דנן מיתר את התביעה כמאמר ע"א 4447/07 מור נ' ברק אי.טי.סי [1995] החברה לשרותי בזק בינלאומיים בע"מ מיום 25.3.10:

"המשקל המועט שניתן לעיתים קרובות להתבטאויות במסגרת תגובות בכלל, ובמסגרת תגובות אנונימיות בפרט; ריבוי התגובות באופן שלעיתים קרובות הפרסום המשמיץ "נבלע בהמון"; והנגישות של הנפגע-עצמו, ושל שוחרי טובתו, לאותם אתרים שבהם נעשה הפרסום הכולל לשון הרע, והיכולת לפרסם הכחשות ותגובות מתאימות".

אומנם עסקינן כאן בתגובות אך הן אינן נאמרות במסגרת בלוג שנועד להעלות דעות שונות על נושאים שונים אלא תגובה לפרסום ממומן שנועד לשיווק מוצר ולהגדלת הכנסותיה של התובעת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 32146-10-20 טו דו איט שישים דקות שווק באינטרנט בע"מ נ' ברבור

המעיינים בפרסום הממומן מצפים ומחפשים את התמיכה או הדחייה של אחרים לרכישת אותו מוצר בטרם יגמרו בדעתם לרכוש את המוצר או לא לרכשו.
עוד יצוין כי במעשיו של הנתבע לא התגלה מניע ספציפי ו/או מסחרי כנגד התובעת אלא תגובה רגשית חזקה כתוצאה מאירוע בעברו של הנתבע עת נחשף להתנהלות במרמה של חברה מסחרית אחרת כלפיו.

10. מנגד יש לראות את התנהלותה של התובעת.

בתגובה לאמירה הראשונה של הנתבע עונה נציג הנתבעת: **"אתה תבוא ותוכיח. הכל בסדר אני מבטיח לך שניפגש אתה יכול להיות רגוע"**. לתשובת הנתבע: **"לא מאמין שאתה בכלל מעז להתווכח. רואים שזה סקאם אתה נראה כמו אדר אשוח"** עונה נציג הנתבעת: **"חבר שיהיה לך חג שמח מבטיח לך שניפגש ונעביר חוויות על מה שרשמתי. אני מבטיח לך שאחרי שהשופט יסביר לך מה שעשית אתה תצא אדם יותר חכם"** ובהמשך: **"נו אז תהייה רגוע. אתה תוכל להוכיח בקלות את מה שרשמתי בכל מקרה חג שמח מיותר להמשיך. שניפגש בבית המשפט תסביר כבר הכל"**.

ניתן היה לצפות כי תגובת נציג הנתבעת לדבריו של הנתבע תהיה תגובה עניינית כגון ניסיון לברר על מה מבוססים דברי הנתבע ולהתמודד עם דברים אלו כפי שעשה כאשר הגיב לפוסט של הנתבעת בקבוצה בפירוט רב (נספח 2 לכתב התביעה שכנגד) תוך צירוף אותו פרסום בגינו הוא מלין בתביעה זו. אך נציג הנתבעת בחר במדיניות של איום והרתעה על מנת שיראו ויראו. אף בתגובה לפוסט של הנתבע לא חסך באיומי תביעה.

נראה כי לא שמה הטוב של התובעת הטריד את נציג התובעת אלא כיצד למנוע הופעתן של תגובות שליליות למסע הפרסום.

ראה האמור בע"א 7426/14 פלונית נ' עו"ד אורי דניאל מיום 14/03/16 בו נפסק, מפי כב' השופט עמית:

"הגשת תביעת לשון הרע תשמש, לעתים, לא רק ככלי לגיטימי להגנה על שמו הטוב של אדם, אלא כאמצעי להרתעה לא לגיטימית מפני השמעת ביקורת או מפני חשיפת האמת. חשש זה גובר כאשר מי שמגיש את התביעה הוא בעל נגישות קלה יחסית לשירותים משפטיים, בעוד שבעבור מי שהתביעה מוגשת נגדו כרוך ניהול ההתדיינות בקושי, באופן שעשוי להרתיע מפני עמידה על זכויות לגיטימיות."

יצוין לא מצאתי, כטענת הנתבעת, כי הנתבע התבקש על ידי התובעת למחוק את דבריו או להתנצל. הטענה כי לו היה הנתבע מתנצל לא הייתה התביעה באה אל העולם אינה מתיישבת היטב עם סירוב הנתבעת לקבל התנצלות זו גם אם ניתנה לאחר הגשת התביעה.

11. אשר לתביעה שכנגד הנני לדחותה.

הדברים אליהם מלין הנתבע נאמרו בדיון בקבוצה מסוג זה אליו מתייחס פסק הדין שניתן בע"א 4447/07 מור נ' ברק אי.טי.סי [1995] החברה לשרותי בזק בינלאומיים בע"מ מיום 25.3.10 המוזכר בסעיף 9 לעיל.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 32146-10-20 טו דו איט שישים דקות שווק באינטרנט בע"מ נ' ברבור

כאשר אחת החברות בקבוצה כינתה את הסכסוך בין הצדדים שהועלה בשרשור הפוסט, ריב מלוכלך וכוחני מטעם שני הצדדים ענה לה נציג הנתבעת: "מצחיק שאני כוחני, את מגנה על עברייני ואני כוחני, נו באמת. מזל שעוד אנשים קוראים את זה".

הדיון בקבוצה סבב סביב אותו פרסום של הנתבע במסע הפרסום הממומן ולכן כאשר נציג התובעת מייחס לנתבע עבריינות הרי נושא העבריינות ברור (הפרסום האסור על פי החוק) ואינו מרמז על עבר פלילי שאין לו קשר לנושא הדיון.

למקרא הדברים בהקשר בהם ניתנו, לא ניתן להתרשם כי הכינוי נועד לבזות את הנתבע ולייחס לו תכונות פליליות מעולם הפשע.

12. סוף דבר הוא כי הנני מחייבת את הנתבע לשלם לתובעת 10,000 ₪.

כמו כן ישלם הנתבע לתובעת הוצאות משפט בסך 7,000 ₪.

ניתן היום, כ"ה שבט תשפ"ב, 27 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.

ורדה שוורץ, רשמת בכירה

